

gan, som kan paatage sig det ikke ringe Arbejde at gribe alle disse løse Paastande, nedladende Bemærkninger, utilladelige Flotheder, disse rigtig mandfolkeagtige Floskler i Flugten og vise, hvad de er værd.

Et lille Eksempel. I Referatet af en Doktordisputats om et meget højtliggende matematisk Emne skriver »Nationaltidende« for 1ste Februar: »Man skulde, da man i Gaar Middags traadte ind i Annexauditoriet, egentlig ikke have ventet at finde ret mange Tilhørere, idet Dagens Disputats behandlede et meget specielt Emne. Naar Auditoriet alligevel var fuldt, kunde man et Øjeblik føle sig fristet til at antage den menneskelige Trang til Viden for større, end man hidtil havde troet. Men et Blik paa Tilskuerne — havde vi nær sagt i Stedet for Tilhørerne — bragte En til at afvise denne Antagelse. Thi Forholdet er snarere det, at de subtileste Emner nu en Gang øver en magisk Tiltrækningskraft paa Lægfolk, og Synet af talrige smukke Damer, der med drømmende Øjne stirrede op under de brede Hatteskygger, bekræftede yderligere denne Opfattelse. Der er for det svage Køn, som bekendt, ikke noget Omraade saa interessant som det, de føler sig udelukkede fra, ikke noget saa pikant som det, de ikke forstaar . . .«

Der er selvfølgelig kun meget faa, der har en indgaaende Forstaaelse af de vanskeligste matematiske Spørgsmaal, og i vort lille Samfund er det højst sandsynligt, at Forfatteren af dette journalistiske Aktstykke virkelig ved Besked med, hvor mange Damer dette gælder, — og det er saavist ikke mange. Men der kunde dog ogsaa være andre Grunde til at overvære en Doktordisputats, end den at man ønsker at belæres om dens Emne, uden at det just er fordi man venter at finde noget »pikant« ved det uforstaaelige, der skal forhandles. Ikke engang Damer er vist saa naive at vente, at den højere Matematik skal være pikant. Men hvad man derimod nok kunde vente, det var, at det Publikum, der af en eller anden Grund føler sig opfordret til at møde til en Doktordisputats, hvor der er offentlig Adgang for alle, og som ikke ved sin Opførsel giver ringeste Grund til Klage, kunde være uantastet, selv om man muligvis kan antage, at det ikke sidder inde med de Betingelser for at bedømme Doktorandens

Dygtighed som vedkommende Referent Men paa Kvindernes Bekostning har man jo altid kunnet gøre sig lystig! — Mon det ikke snart kunde være nok?

Hvad angaar de store Hatte og i det hele alle Latterlighederne ved den kvindelige Dragt, saa er der en Ting, vi skal huske. Hvorfor er det egentlig, at Damerne paalægger sig alle disse Ubehageligheder og Besværligheder som en elegant, moderne Klædedragt medfører? Mon det ikke er for at behage Mændene? Det skal villig indrømmes, at det er dumt af Kvinderne at ville behage Mændene paa denne Maade, men er det da paa den anden Side mindre dumt at synes om det? Hvem er det egentlig, der bærer Skylden for Resultatet? — Naar Kvinderne engang naar saa vidt, at de ikke er afhængige af Mændene, saa vil de forhaabentlig bryde sig mindre om at behage dem ved at rette sig efter deres daarlige Smag, og saa vil de ogsaa kunne lære dem en bedre.

En lille Bemærkning, som den, der har givet Anledning til ovenstaaende, hører som sagt til de ganske dagligdags Begivenheder, — som rigtignok ikke burde taales, — mere forbavsende er det at læse en Artikkel i »Sidste Nyt«, hvor Grunden til at »vor Samfundsskude har Grundskud og skal lægges op til Hovedreparation« — bl. a. maa søges deri, »at Kvinderne har forladt den hjemlige Arne, deres Domæne for i stor Udstrækning at konkurrere med Manden paa hans Arbejdsfelter, ja hun søger endog at faa almindelig politisk Valgret lige med Manden«. Denne og Udtalelser som: »hvilke virkelig kristelige Kvinder vilde trænge sig ind paa Mandens Omraade — Manden maa vise, at han er Mand og overalt trænge Kvinden tilbage fra de Felter, hvor hun ikke hører hjemme! — lad hende regere i Hjemmet, men lad os ikke give vor Førstefødselsret fra os: vor Valgret; thi saa turde det være bevist, at Manden har dømt sig selv som uduelig, hvorimod Manden, naar han vil, selvfølgelig er Kvinden overlegen« — viser tilstrækkeligt, at Artiklen ikke er værd at ofre mange Ord paa. Det maa nærmest fremhæves som en Mærkværdighed, at den har kunnet skrives i 1910. Hr. Niels Høy, der er Forfatteren, viser en ualmindelig høj Grad af Mangel paa Logik og navnlig meget lidt Forstaaelse af det Samfund, han lever i, ved bl. a. først at ville »trænge Kvinderne tilbage«